

- Túrospitét süssön, dióval a tetején! – mondta Béla.
– De a diót almáspitére szokták tenni.
– Nem baj. Nekem a túros a kedvencem. Meg az almásról a dió a tetején. És

84 Szilágyi-Nagy Ildikó

MAMA

jó sok mazsola legyen benne – ösztönözte tovább Béla Anit, de Anit most nem sikerült azzal felvidítania, hogy édeségeket helyezett kilátásba.

- Tehetnék a tetejére vaját – próbálkozott tovább Béla – Meg tejszínhabot. Amikor látta, hogy barátnője erre sem reagál, gondolta, talán a sütéshez nincs kedve Aninak a harmincnégy fokos kánikulában.
- Eljön velem fagyizni?
– Köszönöm, majd igen. De most nincs kedvem.
Béla biztatásnak vette, hogy Anit szóra bírta.
– Nekem sem volt ma jó napom – próbálkozott újra.
– Meghalt az Ilike néni – válaszolta Ani.
– Az ki is volt?
– Az a dauerolt hajú, Parkinson-kóros néni.
– Ne vegye a szívére!
– Nem veszem. Tudom, ezzel jár a munkám.
– Szereti a munkáját, nem?
– Hát – gondolkodott el Ani. – Ehhez értek. Végülis igen. Csak nem tudom, elég jól végzem-e. Meg az egész intézményrendszer.
– Sehol sincs elég pénz.
– Nem is a pénz, hanem a tudás – mondta Ani. – Több tudás kéne a rendszerbe. Az emberekbe, beleértve magamat is.
– Tud maga eleget, meg lelkiismeretesen is dolgozik. Máshol még rosszabb. Legalábbis én azt tapasztaltam a nagymamámmal. Igaz, hogy ő nem volt könnyű eset – Béla itt abbahagyta a tábla Boci Melba csokoládé majszolását, és az este folyamán már nem is evett többet. – A drága mamám! Milyen szép kis öregasszony volt, és okos, meg művelt! Minden héten üzent, ha süteményt sütött. Ha esetleg nem mentem be, akkor következő héten kiemelte, hogy a kedvencemet sütötte. De bánom, hogy nem mentem gyakrabban, amíg lehetett!
– Hogy halt meg?
– Átment valamelyik barátnőjéhez télikörtéért, és ott elgyengült, le kellett feküdni. Egész délután ott pihent, aztán érte mentem. Másnap elmentünk a Vértesi doktorhoz, aki meghallgatta a panaszát meg a szívet, és azt mondta: „Amilyen öregecske magácska, olyan öregecske a szivecske.” Nem küldte el kivizsgálásra.

- Öreg volt?
- Negyven és ötven között. Legszebb férfikor.
- Nem a doktor. A mamája.
- Ő sem. Nyolcvannégy múlt.
- Akkor inkább öreg.
- Fürge volt még, és szép kis alakja volt neki. És mindenre emlékezett! Az ütközetekről is mesélt nekem, hogy merről, hány, milyen típusú harckocsi jött, mikor a németek, aztán meg az oroszok bejöttek.
- Egyen csokit!
- Nem kérek többet, babácska. Aztán két hónap múlva – folytatta –, már három napja nem jelentkezett, de sok volt a dolgom, nem mentem el hozzá. Akkor csináltuk öcsémrel azt a rohadt szennyvizézést.
- A csatornázást a faluban?
- Azt, azt. Egész nap a gépeken ültem. A postás, aki a nyugdíjat hordta, gyanút fogott, hogy a mamám nem jön ki. Átmászott a kerítésen, és ott találta a nagymamát a bejárati ajtó előtt. Bénultan feküdt a földön, már maga alá vizelt. Hűvösek voltak az éjszakák, a mamám a mínusz három fokban, egy szál otthonkában feküdt kint, lehet, hogy három napot! Agyvérzést kapott. A kórházban rendbe hozták, csak a bal szemére nem látott, de teljesen ép volt. Hanem a testvérek már korábban az örökségen megegyeztek, hogy majd, így kérte a mama, ne legyen marakodás, ha eljön az idő. A két testvér, apám is, a harmadiknak a javára lemondott az örökségről, és a harmadik ennek fejében vállalta az eltartást, meg az ápolást. Viszont a nagynéném mégsem akarta a mamát hazavinni. Ahogy meghallottam, mondom, hazahozom én a nagymamát magunkhoz. Már úgyis ott volt a feleségem anyja, meg az apja, akik több, mint tíz éve elváltak, csak egyik szerencsétlennek se volt hol lakni, nekünk meg megesett a szívünk rajtuk. Marták persze egymást állandóan, gondoltam, még jól is jön a mamám a jó természetével, aztán ha esetleg úgy megerősödik, majd hazamehet a házába.
- Az ilyen élénk öregeknek fontos az önállóság – vetette közbe Ani –, az tartja életben őket.
- Mentem be a mamámért a kórházba. De ő is közben már kikombinálhatta, hogy mi a helyzet, mert a nővérek telefonáltak már reggel, hogy a mama örjöng, hogy a gyerekei eldobták őt. Rájött szegénykém, hogy egyik sem akarja hazavinni. Egész éjjel dühödten kiabált, és szidta a legkisebb lányát, mondták a nővérek, aztán azóta így folytatta, adtak neki nyugtatót, mert az egész osztályon felverte a betegeteket. A mama elaludt, és nem ébredt föl. Mire odaértem. A nővérek borzalmasan felbolydultak. Később tudtam meg, az egyik ápolónő az apámnak elszólta magát: két adag nyugtatót adtak neki. Az egyik nővér nem tudta, hogy a másik már beadta neki az injekciót.

– Jézusom!

– Bementem, hogy kifaggassam őket. Lapítottak, aztán bevallották. Látszott, hogy nagyon félnek.

– Fenyegette őket a család?

86 – Nem. Mondtam az apáméknak, hogy a mamát már nem hozzuk vissza úgyse, bármit is csinálunk, és ezek a szegény kis ápolónők csak a munkájukat végezték. Igaz, hogy rosszul. De mindenki hibázhat.

– Az orvos meg az ápoló ne hibázzon! – heveskedett Ani – Vagy legalábbis ne így!

– Maga talán sosem hibázott?

– Én még nem. De rettegek tőle, hogy fogok, és biztos, hogy fogok is.

– Na látja, kicsi babám.

Béla hallgatott, aztán megjegyezte keserűen:

– Még élhetet volna az a gyönyörű asszony! Gyakrabban kellett volna meglátogatnom, amíg még lehetett.

– Nem tudhatjuk. Látogassa most már az élőket – mondta Ani. Elűnt a konyhában, majd két doboz jégkrémrel tért vissza a teraszra.

